

“En els moments més dolorosos i angoixants, Déu vetlla amb nosaltres”

Dij, 2/05/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 1 de maig 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 14. No ens deixeu caure en la temptació

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem en la catequesi sobre el “Pare nostre”, arribant ara a la penúltima invocació: «No ens deixeu caure en la temptació» (Mt 6,13). Una altra versió diu: “No deixeu que caiguem en temptació”. El “Pare nostre” comença de manera serena: ens fa desitjar que el gran projecte de Déu es compleixi enmig de nosaltres. Després posa la mirada sobre la vida, i ens fa demanar el que necessitem cada dia: el “pa diari”. Després la pregària es refereix a les nostres relacions interpersonals, sovint contaminades per l’egoisme: demanem el perdó i ens comprometem a perdonar. Però és amb aquesta penúltima invocació que el nostre diàleg amb el Pare celeste entra, per dir-ho així, en el cor del drama, és a dir, en el terreny de la confrontació entre la nostra llibertat i els atacs del maligne.

Com és sabut, l’expressió original grega continguda en els Evangelis és difícil d’expressar d’una manera exacta, i totes les traduccions modernes coixegen una mica. En un element podem coincidir de manera unànime: de qualsevol manera que entenguem el text, hem d’excloure que sigui Déu el protagonista de les temptacions que es presenten en la vida de l’home. Com si Déu estigués a l’aguait posant paranys i trampes als seus fills. Una interpretació d’aquest tipus contrasta sobretot amb el mateix text, i està lluny de la imatge de Déu que Jesús ens ha revelat. **No ho oblidem: el “Pare nostre” comença amb “Pare”. I un pare no posa trampes als seus fills. Els cristians no tenen res a veure amb un Déu envejós, que lluita amb l’home, o que es diverteix posant-lo a prova. Aquestes són les imatges de tantes divinitats paganes.** Llegim en la Carta de

Jaume apòstol: «Que ningú, quan és temptat, digui: “Sóc temptat per Déu”; perquè Déu no pot ser temptat pel mal i no tempta ningú» (1,13). Més aviat el contrari: el Pare no és l'autor del mal, a cap fill que li demana un peix li dona una serp (cf. Lc 11,11) –com Jesús ensenya– i quan el mal apareix en la vida de l'home, Ell lluita a costat seu, perquè pugui ser-ne alliberat. Un Déu que sempre lluita per nosaltres, no contra nosaltres. És el Pare! És en aquest sentit que nosaltres resem el “Pare nostre”.

Aquests dos moments –la prova i la temptació– han estat misteriosament presents en la vida del mateix Jesús. Amb aquesta experiència el Fill de Déu s'ha fet completament el nostre germà, d'una manera que gairebé toca l'escàndol. I són precisament aquests passatges evangèlics que ens mostren les invocacions més difícils del “Pare nostre”, les que clouen el text, ja han estat escoltades: Déu no ens ha deixat sols, sinó que en Jesús Ell es manifesta com el “Déu-amb-nosaltres” fins a les últimes conseqüències. És amb nosaltres quan ens dona la vida, és amb nosaltres durant la vida, és amb nosaltres en l'alegria, és amb nosaltres en les proves, és amb nosaltres en les tristeses, és amb nosaltres en les derrotes, quan pequem, però sempre és amb nosaltres, perquè és Pare i no ens pot abandonar.

Si tenim la temptació de fer el mal, negant la fraternitat amb els altres i desitjant un poder absolut sobre tot i sobre tots, Jesús ja ha lluitat per nosaltres contra aquesta temptació: en donen fe les primeres pàgines dels Evangelis. Immediatament després d'haver rebut el baptisme de Joan, enmig de la multitud de pecadors, Jesús es retira al desert i és temptat per Satanàs. Així comença la vida pública de Jesús, amb la temptació que ve de Satanàs. Satanàs estava present. **Tanta gent diu: “Però per què parlar del dimoni que és una cosa antiga? El dimoni no existeix”. Mira què t'ensenya l'Evangelí: Jesús es va enfrontar al dimoni, va ser temptat per Satanàs. Però Jesús rebutja tota temptació i en surt victoriós.** L'Evangelí de Mateu te una nota interessant que tanca el duel entre Jesús i l'Enemic: «Aleshores el dimoni el va deixar, i heus aquí, els àngels s'aproparen i el serviren» (4,11).

Però fins i tot en el moment del judici suprem Déu no ens deixa sols. Quan Jesús es retira a pregar a Getsemaní, el seu cor és envaït per una angoixa indescriptible –així ho diu als seus deixebles– i Ell experimenta la soledat i l'abandó. Sol, amb la responsabilitat de tots els pecats del món sobre les espatlles; sol, amb una angoixa que no es pot explicar. La prova és tan lacerant que passa alguna cosa inesperada. Jesús no demana mai amor per a si mateix, però en aquella nit sent la seva ànima trista fins a la mort, i aleshores demana la proximitat dels seus amics: «Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi!» (Mt 26,38). Com sabem, els deixebles, afectats per un ensopiment causat per la por, es van adormir. En el moment de l'agonia, Déu demana a l'home que no l'abandoni, i l'home en canvi dorm. **En el moment que l'home coneix la seva prova, Déu en canvi està despert. En els moments més dolents de la nostra vida, en els moments més dolorosos, en els moments més angoixants, Déu vetlla amb nosaltres, Déu lluita amb nosaltres, sempre és a prop nostre.** Per què? Perquè és Pare. Així hem començat la pregària: “Pare nostre”. I un pare no abandona els seus fills. Aquella nit de dolor de Jesús, de lluita és l'últim segell de l'Encarnació: Déu descendeix per trobar-nos en els nostres abismes i en les penúries que apunta la història.

És el nostre confort a l'hora de la prova: saber que aquesta vall, que Jesús ja ha travessat, ja no és desolada, sinó que és beneïda per la presència del Fill de Déu. Ell no ens abandonarà mai!

Allunya doncs de nosaltres, oh Déu, el temps de la prova i de la temptació. Però quan arribarà per a nosaltres aquest temps, Pare nostre, mostra'ns que no estem sols. Tu ets el Pare. Ensenya'ns que el Crist ja ha pres sobre ell també el pes d'aquella creu. Ensenya'ns que Jesús ens crida a portar-la amb Ell, confiant-nos amb confiança al teu amor de Pare. Gràcies.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.